

MỤC LỤC

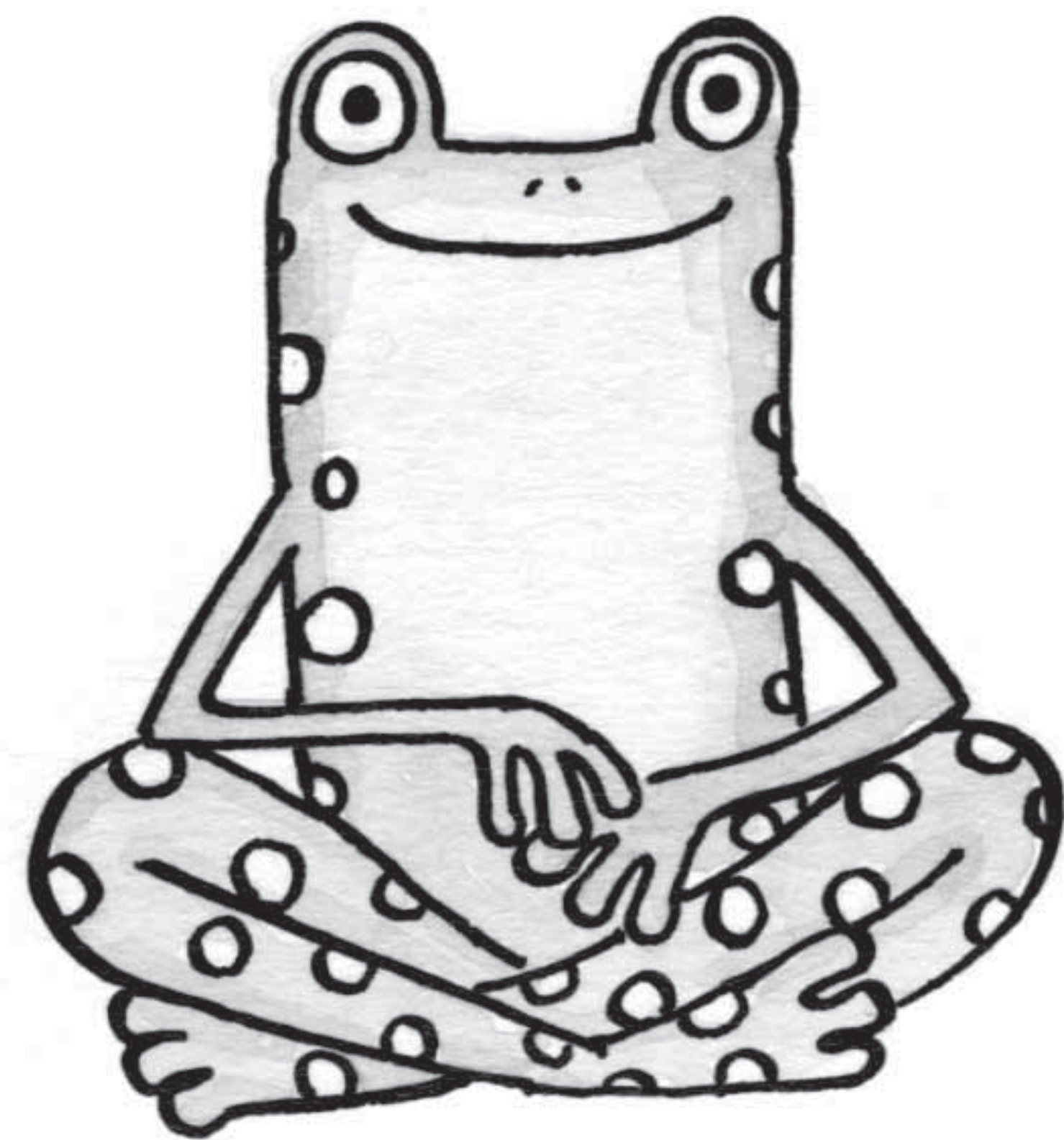
LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: THÍ NGHIỆM BÁNH MÌ.....	7
CHƯƠNG 2: XIN LỖI.....	11
CHƯƠNG 3: BỘ LÔNG NẤM MỐC.....	18
CHƯƠNG 4: CÓ DỄ CHỮA LÀNH?.....	23
CHƯƠNG 5: CẬU ẤY QUAY LẠI.....	30
CHƯƠNG 6: BỘT NẶN.....	41
CHƯƠNG 7: KHOA HỌC TRONG NHÀ BẾP.....	46
CHƯƠNG 8: CUỘC SĂN LỪNG CHẤT BẢO QUẢN.....	49
CHƯƠNG 9: THÍ NGHIỆM NẤM MỐC TRÊN LÔNG.....	56
CHƯƠNG 10: THÀNH CÔNG RỒI?.....	67
CHƯƠNG 11: QUYẾT ĐỊNH NÀO, QUYẾT ĐỊNH NÀO.....	71
CHƯƠNG 12: ÔI KHÔNG!.....	76
CHƯƠNG 13: CẢM ƠN.....	87
CHÚ GIẢI.....	97

DÀNH TẶNG CHLOÉ VÀ JULIEN – ML

DÀNH TẶNG GOOSE VÀ BUBS – AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.





LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông cửa phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông cửa nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông cửa nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông cửa *thần kì*. Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí

đang đợi bên ngoài nhà tôi đấy. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...





CHƯƠNG I THÍ NGHIỆM BÁNH MÌ

Bộp bộp.

Tôi bật cười. Tiếng bánh mì mốc kêu rột rột bên trong chiếc túi zip nghe thật vui tai. Thế là tôi lại vụng cái túi lần nữa.

Bộp bộp.

Mèo con nhảy lên bàn nhìn tôi tò mò. Một cơn gió mát rượi từ ngoài cửa sổ thổi tung bộ lông dày, mắt mèo con nheo lại vì nắng. *Bộp bộp.* Nó nhảy lùi về sau và khịt mũi.



“Không sao đâu, Xá Xì,” tôi cười khúc khích và đưa tay cù dưới cằm nó. *“Bọn nắm mốc đã bị nhốt kĩ trong cái túi này. Chúng không làm gì cậu được đâu, mèo con!”*

Mèo nhỏ của tôi có vẻ không tin lắm.

“Vui lắm đó. Tớ đang tiến hành hai thí nghiệm với chiếc bánh mì cũ mẹ cho. Xem này,” tôi nói và chỉ tay về phía bên kia phòng. “Đằng kia là thí nghiệm để xem bánh mì ấm hay bánh mì khô mộc nắm mốc nhanh hơn.” Tôi lại trở túi bánh mì trên bàn. “Còn cái này là để xem bánh mì ấm có dễ nổi mốc hơn bánh mì lạnh hay không. Đó là lí do nó nằm ở đây, ngay dưới ánh nắng.”

Xá Xị thò một ngón chân chạm vào chiếc túi và nhăn mũi.

“Còn vài túi nữa trong tủ lạnh và tủ đông, nhưng chúng vẫn chưa nổi mốc. Nên tớ vẫn thích theo dõi cái túi này hơn. Cậu bảo có đúng không, mèo con?”

Xá Xị nhăn mặt và nháy từ trên bàn xuống. Tôi đoán nó chẳng thích thú gì mấy cái thí nghiệm nắm mốc như tôi.

Có lẽ nó đang bận chờ tiếng chuông của thân kì. Nhưng từ ngày nhóc rông đáng yêu rời đi, chiếc chuông vẫn lặng im vô vọng.

Tôi đang cố khiến mình bận rộn với các thí nghiệm. Nghiên cứu khoa học dù sao vẫn vui hơn là ngồi bên ngoài phòng làm việc của mẹ, chờ đợi, chờ đợi, và chờ đợi tiếng chuông thân kì.

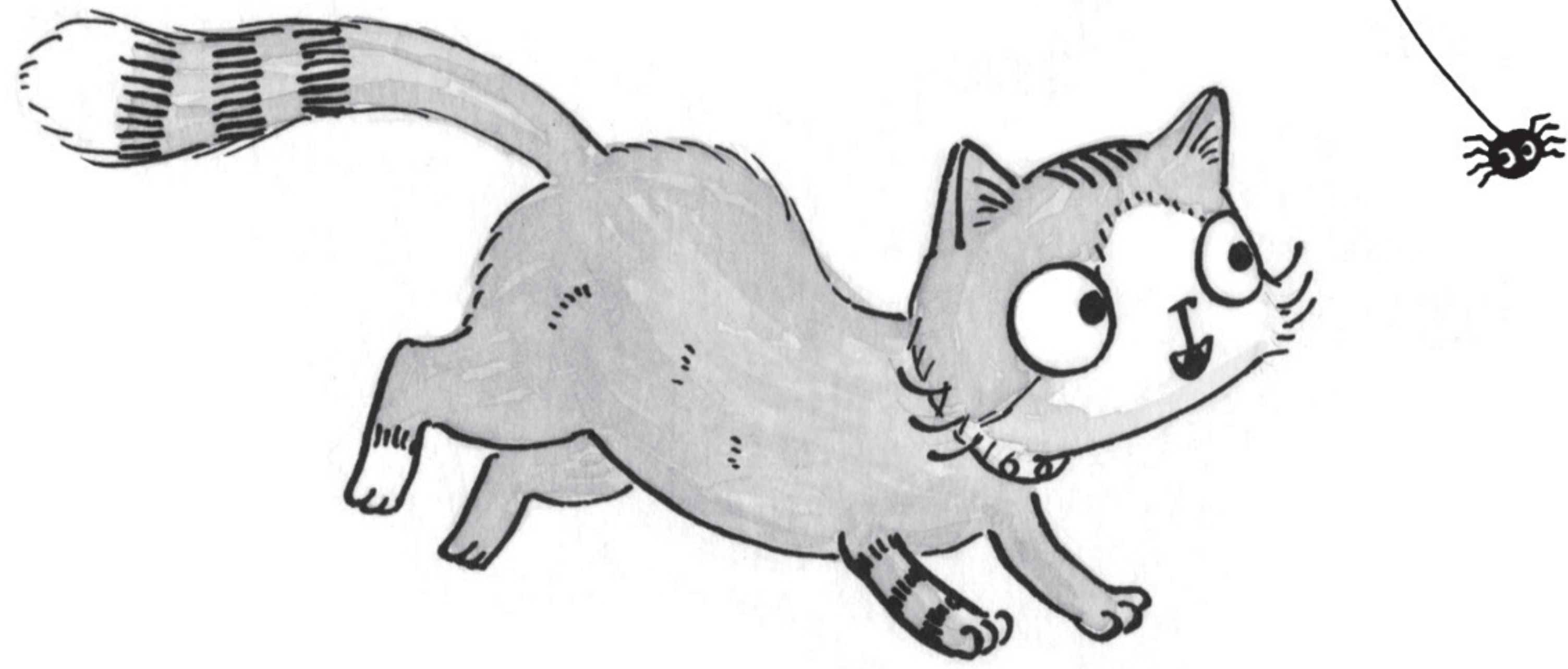
Tôi thở dài.

Ngoài cửa sổ, có tiếng sột soạt trong bụi cỏ. Xá Xị nháy phóc lên bàn. Nó dỏng tai về phía sân sau bất động, lắng nghe.

“Cậu cũng nghe thấy phải không?” Tôi thì thào.

Nó meo lên một tiếng đáp lời, mắt không rời khoảng sân. Cả hai chúng tôi áp mặt lên tấm kính cửa sổ. Có lẽ là một con nai? Hay là một chú sóc chuột bé nhỏ xinh xắn?

Bụi cỏ lại lay động. Rồi có tiếng gì đó... hay ai đó... hăng giọng. Xá Xị và tôi giật nảy mình!



CHƯƠNG 2 XIN LỖI

Tim tôi đập thình thịch và bụng dạ hồi hộp. Tôi không tài nào nghĩ ra được một sinh vật rừng xanh lại biết hắng giọng. Mẹ vừa có việc ra ngoài. Tôi có nên tìm bố giúp không? Hay âm thanh đó chỉ là do tôi tưởng tượng... Thôi thì chỉ còn một cách.

“Ừm, xin chào? Có ai ngoài đó không?”
Tôi hỏi.

Bụi cây tách ra và một sinh vật cao cỡ bằng tôi xuất hiện. Người nó đầy lông lá,

màu da cam, với đôi tai khổng lồ và hai cái sừng trên đỉnh đầu. Nó giương đôi mắt to lớn nhìn chúng tôi. Trông nó cứ như... như... một *quái vật*.

Tôi há hốc mồm như hóa đá.

Quái vật rũ bộ lông và lại hắng giọng. Dường như nó sắp nói điều gì. Quái vật biết *nói* sao?

Xá Xị phá tan sự im lặng bằng cách nhảy phóc khỏi vòng tay tôi. Chưa kịp ngăn lại, nó đã chui qua lối cửa dành riêng cho mèo và lao về phía quái vật đang đứng ngoài kia. Tôi dợm chạy theo, nhưng khựng lại. Quái vật cao lớn đến đáng sợ. Nhưng dù gì, tôi cũng không muốn Xá Xị bị thương. Mình phải làm sao bây giờ? Tôi hít một hơi sâu.

Mẹ chưa bao giờ nhắc đến sinh vật thần kì nguy hiểm nào trong

